

ESCOLA D'INSTRUCCIÓ ROTÀRIA A DISTÀNCIA
Rotary Club Lleida, Catalunya, Espanya - Districte 2210

Projecte compartit amb l'Escola d'Instrucció Rotària
del R. C. Santiago del Estero - Argentina - Distrito 4800

(Versión en Catalán) - Realizada por el Rotary Club de Lleida, Distrito 2210, Catalunya, España

Any 4 - Classe 20- La lluna i els sis penics (correspon al 12 de juny de 2006)

L'Escola de Instrucció Rotària vol retre homenatge a un dels grans rotaris argentins conegut a tot el món per la seva verborrea i per l'humor **amb ensenyança** que brindava a cadascuna de les seves exposicions, tant sobre la nostra filosofia de vida, com del món del dret, on també va sobresortir.

Fa poques hores ha mort als 92 anys a la ciutat de Rosario, Argentina, l'exdirector de RI (1977-79) **Jorge Aletta de Sylvas**. Per recordar a Jorge, un vertader "mestre rotari", que millor que reproduir part de la seva exposició realitzada en la reunió ordinària del RC de Rosario, el dia 25 de setembre de 2002, que va titular "La lluna i sis penics":

Distingits amics, el tema d'avui és "La lluna i els sis penics". Què serà això?. La lluna i els sis penics és el títol d'una obra de biografia curiosa que va escriure Somerset Maugham sobre la vida de Paul Gauguin, el gran pintor francès, que un bon dia va renunciar al seu lloc molt ben remunerat a la Borsa de París i se'n va anar primer a la Martinica i després a Tahití a pintar la natura, la gent, la dona polinèsia. Ell cercava la lluna, encara no descoberta per la petjada de l'home i plena de misteris.

Les seves obres que avui valen milions, les que s'han pogut conservar, quan ell les va fer no valien ni tan sols sis penics. I això que té que veure?. Cal comprar el llibre de Somerset Maugham per assabentar-se què és La lluna i sis penics. No obstant això, procuraré que el tema sigui d'actualitat, procuraré ajustar-me exactament al temps que m'han donat, vint minuts, perquè no vull que em passi allò que li va passar a aquell dissertant al Club de "New Cork" que quan va arribar el seu torn li va dir al President: "Senyor President quin temps tinc per parlar?..."; i el President li va contestar: "Vostè té tot el temps que vulgui però nosaltres ens anem a les dues...". Llavors espero acabar aquest tema abans que vostès s'aixequin i se'n vagin.

La joventut d'avui, em passa amb els meus néts, no cessen de dir: "el temps de vostès va ser molt millor", "quina joventut van tenir vostès!", "nosaltres avui tenim tancats tots els camins". No obstant això sóc un convençut que la cosa és a l'inrevés. Si hi ha hagut una generació malaguanyada en totes les seves il·lusions al llarg de gairebé un segle ha estat la nostra, la dels que avui passem dels vuitanta anys. Per què dic això?, jo vaig néixer el 18 d'octubre de 1914, acabava d'esclatar una guerra. Vaig arribar als començaments de la joventut amb una crisi espantosa, que va ser l'any 29, on la gent es va quedar al carrer en quaranta-vuit hores pel Mercat a Terme, quan van caure totes les Borses...

El 1956 el Dr. Trillas, que era President d'aquest Club, va colpejar la porta de casa meva en Fisherton i em va invitar a que cerqués sis veïns del barri per fer un club rotari. Ho vam fer, això va ser a l'abril de l'any 56, i allí vaig trobar la lluna i no importava que tingués sis penics, perquè van retornar totes les il·lusions juntes. Van retornar totes les il·lusions ja que vam trobar una tribuna, on poder dir el que pensavem, sense risc de ser malinterpretats i vaig trobar mans amigues en totes les parts del món, i em vaig donar compte que aquesta Institució es recolza en dos pilars: un és pragmàtic, "el treball", i l'altre és

espiritual, "l'amistat" i recolzat en aquests pilars un pont on estan les normes morals i les normes de conducta; i aquest pont és per passar-ho i transitar-ho en ambdues direccions: del treball a l'amistat i de l'amistat al treball.

Nosaltres tenim la felicitat d'estar en aquesta Institució. Quan Trillas em va afirmar que Paul Harris havia dit: **"Cerqui gent. No la cerqui pel que té, cerqui-la pel que és"**. Aquest és el secret. Tots vostès estan ací perquè han guanyat una elecció primària, en la seva respectiva ocupació han guanyat el que s'anomena **prestigi**, l'únic bé que ens abriga quan nosaltres ens en anem, el prestigi, que la Constitució anomena idoneïtat per als càrrecs públics. Tenim també que donar-nos compte que **Déu no ens va posar en aquest món per néixer, viure i morir** sinó per complir els fins de l'existència, i aquests fins els hem trobat ací, on els vam perdre, en la joventut i bona part en la maduresa. Aquest distintiu que nosaltres tenim en la solapa **no és una condecoració**, és ni més menys que un distintiu perquè se sàpiga pels altres que ens veuen que som rotaris i no cal un parlament de representació.

El bon humor és una condició també de l'existència rotaria. Els filòsofs no han de ser adusts ni seriosos. Qui més alegre que Voltaire. Voltaire es va passar la meitat de la seva vida en recepcions conegudes i l'altra meitat en la Bastilla. En una recepció a la cort, va apareixer un grup de nobles, i un d'aquests li diu: "Vostè qui és?", jo sóc Voltaire, escric, de vegades assajo filosofia..., "doncs sàpiga senyor que vostè té davant al Duc de Borgonya, descendent de la Nova Titania, d'Eugeni Plantagenet . Per les meves venes corre sang dels Valois., els Stuart, els Tudor i els Habsburg de Prússia, llavors Voltaire li va dir: "Sap senyor? vostè em recorda els raves", per què? va preguntar el Duc, **"perquè el millor que tenen els raves és el que hi ha baix terra"**. Aquest distintiu, insisteixo, no és una condecoració, el valor està en el que pot representar, i si nosaltres fem honor a aquest distintiu llavors fem la tasca.

El bon humor és una condició. Em recordo quan ensenyava Dret Constitucional o Polític en la Facultat, no perdia temps en reglaments sinó que comptava als alumnes els debats del Parlamentari Britànic Disraeli amb Gladstone. Els debats de Churchill amb 'Lady' Astor. 'Lady' Astor estava amb Chamberlain i simpatitzava amb els nazis, i en una ocasió, desesperada perquè no podia vèncer a Churchill li va dir: **"Winston, si jo fos la seva dona li posaria verí al cafè"**, i Churchill li respongué **"Si jo fos el seu marit m'ho prendria"**.

El bon humor, que important que és el bon humor! Saber riure a costa d'un mateix, com ens reconstrueix. Com ens vam fer, els de la nostra generació?. Ens vam fer amb les grans lectures i amb els grans mestres que vam conèixer...

Roberto Brebbia, un vell amic i soci d'aquest club, va portar a Rosario al Dr. Eduardo Couture i així ho vaig conèixer. Aquest home que era rotari del Club de Montevideo, a banda de les seves obres mestres de Dret Processal i de tot el Dret, va escriure un llibre que s'anomena **"La comarca en el món"**, on relata els seus viatges a través del món i recurrent Florència i Roma , quan acabava de visitar Florència digué "l'estimada Florència té des d'avui un amant més". Quina forma sintètica i bella de descriure Florència.

Couture va morir jove; va donar l'última conferència de la seva vida a la ciutat de Fra Bentos, en un bell teatre que té Fra Bentos, i la seva conferència va ser sobre la democràcia, i va comptar, amb gran humor, que en algun lloc del món es va formar un cenacle de jurats importants invitant escriptors de tot el món a enviar treballs sobre un tema molt simple: L'elefant. Va arribar un anglès amb un llibret molt sintètic, bastant avorrit, anomenat "L'elefant"; va arribar un francès amb un llibre rosat, perfumat, titulat "L'elefant i l'amor"; un italià va presentar un llibre ple d'adjectius qualificatius ressonants: "Els models que somnia l'elefant"; un alemany va presentar quatre toms titulat "Introduccions epitemiològiques, cartesianes i kantianes de la metafísica de l'elefant", un nord-americà va presentar dos toms d'estadístiques, amb enregistraments, transparències "com fer més grans i més forts elefants", i quan faltaven tres minuts per tancar el concurs va entrar corrent un llatinoamericà demanant quinze dies de pròrroga per presentar la seva biografia de **"L'elefant i la democràcia"**. I així som, i això és bon humor.

El filòsof García Venturini, també mort jove, conta que un anglès arribà a l'Aeroport Kennedy i quan li revisen el passaport li pregunten -quants dies es quedarà? té passatge de tornada? -No senyor jo vinc a quedar-me. - Com vostè anglès es ve a quedar als Estats Units?, però si Anglaterra li ha donat refugi, de què es queixa?. -No, jo vinc per raons ben fundades, vinc per l'homosexualitat d'Anglaterra. Miri, segles enrera nosaltres els cremàvem, com va passar amb Juana d'Arc; amb la Reina Victòria els ficarem presos; en acabar la primera guerra mundial els tolerarem; en acabar la segona guerra mundial els admeterem; ara els acabem de legalitzar; i jo em vaig d'Anglaterra abans que sigui obligatori...La filosofia i la política es poden conciliar perfectament bé.

*Acabaré amb quelcom de Couture. A la comarca i el món, després de recórrer el món sencer, creuant continents, altes serralades, tornar a la **petita comarca** on vius és un acte de tendresa, el triomf i la glòria poden estar fora, la felicitat només s'aconsegueix a les petites comarques, on vivim amb les nostres famílies, on està la nostra taula de treball, els nostres llibres, les fotografies dels nostres pares que ja se'n van anar, l'alegria dels fills i dels néts amb sabor a eternitat, i al nostre costat aquella que hem elegit per estar plegats en els camins de la vida.*

*Aquesta és la petita comarca on està la felicitat, la nostra família és sempre la petita comarca. I deia Couture tota la vida ha de ser una professió de fe. Hem de tenir fe en el dret, en la llei com a norma reguladora per a la convivència; hem de tenir fe en la justícia com a aspiració suprema del dret i el deure; hem de tenir fe en el pau com a meta bondadosa de la justícia i de la llei; hem de tenir fe en l'ordre com estat natural perquè cadascú pugui desenvolupar les seves possibilitats; però sobretot en aquesta professió de fe hem de tenir **fe en la llibertat, perquè sense llibertat no hi ha ni dret ni llei ni justícia ni pau.***

*Que bell missatge!, Que cert que és això!. Quan perdem la llibertat comencem a plorar, als temps de glòria sacrifiquem fins la nostra vida per això que està passant, en temps de pau sembla que no estem disposat a fer el mateix sacrifici. **En la guerra els pares enterren els fills, en la pau els fills enterren els pares.***

*La lluna i sis penics, hauré aconseguit, limitadament almenas, ell que he volgut dir?, això corre per compte de vostès, els deixo el títol, però pensin en la llibertat, **la Marsellesa és l'himne dels francesos, però en qualsevol part del món està més enllà dels francesos, perquè és l'himne de la llibertat.** En el nostre himne nacional la bella melodia a tota veu ens diu als éssers de tot el món: **Sentiu mortals, llibertat, llibertat, llibertat!...***

Jorge, preguem que la teva ànima descansi en pau. Moltes gràcies pels teus ensenyaments i pel teu humor.

Escola d'Instrucció Rotària
RC de Santiago de l'Estorada, argentina-districte 4800

Totes les classes des de l'any 2002 estan en www.aprendamosrotary.org.ar

Nota: Per **NO REBRE** les classes de l'Escola d'Instrucció Rotària enviar mail a cheein@arnet.com.ara especificant direcció electrònica, nombre i cognom, club i districte, als efectes d'esborrar les dades del directori.